

LXXXIV.

Betænkning

over

Forslag til Lov om anerkendte Sygekasser.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 10. April 1913).

I den Række af sociale Love, som i den sidste Menneskealder er blevet det danske Folks Eje, indtager Loven af 12. April 1892 om Statens og Kommunernes Støtte til Sygeforsikring en fremragende Plads. Dette skyldes utvivlsomt de Grundprincipper, hvorpaa Loven hviler: Paa den ene Side Frihed for den Del af Befolkningen, som Loven omfatter, til at vælge eller vrage den tilbudte Støtte og paa den anden Side Pligten til selv at bære en Del af de Byrder, som en Sygeforsikring kræver. Befolkningen har i de svundne tyve Aar valgt at modtage den tilbudte Støtte; derom vidner den stærke Tilgang til Sygekasserne, som nu tæller over 750,000 Medlemmer. Men den har ogsaa vist sin Redebonhed til at bære Byrderne ved en Sygeforsikring, hvad tydelig nok fremgaar af Medlemmernes egne Bidrag, der i 1911 — det sidste Aar, for hvilket Regnskab foreligger — androg ikke mindre end $5\frac{1}{3}$ Mill. Kr. eller 65 pCt. af Sygekassernes samlede Indtægter. En saadan Forstaaelse af Forsikringens Betydning er der Grund til at hilse med Glæde samtidig med, at den maaner til Varsomhed under Fremtidens Lovgivning desangaaende.

Gennem de tyve Aar, hvori Sygekasseloven har virket, er der indhøstet megen Erfaring paa Sygeforsikringens Omraade, og fra Sygekassernes Side er gentagne Gange gjort opmærksom paa Mangler ved Loven, hvis Afhjælpning maatte anses for paatrængende nødvendig. Ogsaa fra anden Side, og da navnlig fra Lægerne, er der ført Klage over, at Sygekasserne rummede Medlemmer, som maatte siges at være saa økonomisk velstillede, at Stat og Kommune ikke burde understøtte dem. Hvorvel der nu ikke kan ses helt bort fra disse Klagers større eller mindre Berettigelse, maadet dog indrømmes, at saaledes som Sygekasseinstitutionen har udviklet sig her i Landet, er den blevet af umaadelig Betydning og til stor Velsignelse for den Del af Befolkningen, der i særlig Grad har Trang til at sikre sig mod de økonomiske Vanskeligheder, som altid følger i Sygdommens Spor, og Lovgivningsmagtens Opgave maatte derfor paa dette Omraade ganske naturlig indskrænke sig til at rette paa de Mangler og Brøst, der klæbede ved Loven, uden at gribe forstyrrende ind i den saa heldigt paabegyndte Udvikling. Den samme Betragtningmaade har ogsaa i alt væsent-